

efter § 60 jo kun er fastfat med Hensyn til uberettiget Opmaalning eller Lodning i Farvandet og for uberettiget Lodsning. Kun i de to Tilfælde skal der være offentlig Politiretsbehandling, for alle andre Tilfælde foreskrives der Gjæsteretsbehandling. Naar saaledes — for at tage nogle enkelte Steder i Forlaget — en Skibsfører benytter en uberettiget Person til Lodsning, saa skal han efter § 12 bøde fra 20 indtil 50 Kr.; det synes dog vistnok besynderligt ikke at gjøre en saa simpel Ting til en offentlig Politisag i Stedet for til en Gjæsterets-sag. Ifølge § 16 skal der, naar et Skib kommer uden Lods i Havn, ligeledes betales en Bøde, og ifølge § 32 ere Skibsførere, som i danske Farvande praies af en Lods, men ikke op-give Skibets Navn, Hjemsted osv., pligtige til at betale Bøde; i disse og flere lignende Tilfælde forekommer den simpleste og naturligeste Fremgangsmaade mig at være den: at gjøre disse Forhold, som jo alle ere mindre Forseelser, til Gjenstand for Paataale ved den offentlige Politiret. Naar endvidere en Skibsfører seiler bort, uden at betale de skyldige Priskepenge, eller kommer til at bestadige de ublagte Mærker, forekommer det mig naturligt at gjøre Sagen til en Politisag og ikke bruge den besværlige Fremgangsmaade at henvise Sagen til Gjæsteretsbehandling. Jeg ser vel, at det i Motiverne er paaberaabt, at Bestemmelsen om Gjæsteretten er taget fra den tidligere Lovgivning, og ikke tidligere har givet nogen Anledning til Klage; jeg tvivler ikke paa, at dette er rigtigt, da disse Sager sjelden forekomme, men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Gjæsteretsbehandlingen ifølge Frd. 27de Marts 1831 ingenlunde har det Dnsfang, som her er antydet, idet den i § 41 af den nævnte Forordning kun er foreskrevet, naar der opkommer Trætte mellem Skibsførere og Lods-fer Lodsferiet vedkommende. Jeg vil da tillade mig at henstille til den ærede Minister og til det eventuelle Udvalg, om disse Forhold ikke kunde tages under nærmere Overveelse og maaske simplificeres noget. — Endelig staar der i § 60 1ste Stykke 2det Punktum, at fremmede eller ubekjendte Personer, der antreffes i at gjøre sig skyldige i de foranævnte Lovovertrædelser, kunne anholdes og føres for Politidommeren. Det er vistnok fuldbommen i sin Orden; men den følgende Sætning lyder saaledes: „Saaledes kan det, naar Dommen affiges, medens den Paagjældende er tilstede, bestemmes i Dommen, at denne Straf skal kunne fuldbyrdes, hvis Sikkerhed ikke stilles.“ For det Første er det ikke klart, om denne Sætning er en almindelig Ret ved offentlige Politisager angaaende Lods-sager, eller om derved kun sigtes til, naar Sagen angaar en fremmed og ubekjendt Person. Men selv naar Sagen angaar en fremmed eller ubekjendt Person, forekommer denne Bestemmelse mig dog at være temmelig alvorlig og temmelig streng. Ser er jo nemlig

ikke Tale om Ublændinge eller flige Folk, men i Regelen om danske Søfolk, som tilsnige sig For-tjeneste ved at lodsse Skibe fra eet Sted til et andet. Ganste vist kan det maaske i enkelte Til-fælde og paa sine Steder være Fremmede; men det Spørgsmaal, om En har gjort sig skyldig i uberettiget Lodsning eller ikke, er ingenlunde altid saa reent og klart. Vi have jo en Bestem-melse i Begyndelsen af Loven nemlig i § 12, hvorefter i visse Tilfælde saadanne uberettigede Personer have Ret til at lodsse Skibe, nemlig naar der ikke kommer Lods i rette Tid, og der kan altfaa optaa temmelig intrikat Spørgsmaal, hvorfor det vilde være noget haardt, om den Paagjældende, naar han kan stille Sikkerhed, — hvad han jo i Regelen ikke vil kunne — for den temmelig betydelige Bøde, da skulde være afftaaven fra enhver Udgang til Appel, idet Dommen siebliffelig skal revideres, en Døm, som endog kan gaa indtil simpelt Jængsel. Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt. Min Mening med Hensyn til det procesfulle Spørgsmaal er egentlig, at Alt, hvad der hedder Straffesager, skal henlægges under den offentlige Politiret. Jeg tror, at man derved vil komme ud af det paa den letteste Maade.

Marineministeren (Saffner): Jeg vil blot forvare mig imod at skulle have sagt, hvad den ærede anden Landsthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll) lagde mig i Munden med Hensyn til § 58, nemlig at en Lodsinspektør, en Lodsoldermand eller Lodsferne skulde afflediges, naar det var blevet en af dem paalagt at erstatte en Stabe, der var stek. Jeg søgte blot, da jeg havde Ordet for, at berolige den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Wider) ved at sige, at om det end ikke stod udtrykkelig i dette Afsnit af Paragrafen, at Affsed skulde følge paa, kunde man være ganske rolig for, at, naar en af de her nævnte Personer viste en høj Grad af Udyndighed, Forsømmelse eller grov Forseelse, vilde Administrationen vist ikke undlade at fjerne ham fra den Plads, han havde i Lodsøvesenet.

Krieger: Blandt de vanskelige Punkter, som ere fremdragne til Overveelse, er jo navnlig det Forhold, som er omtalt i tredie-sidste Stykke af § 33, hvor det siges, at Skibsføreren ikke skal betale Lods-penge, naar han, uden at behytte Lods, lader sig bugser af et Dampskib, forsaavidt dette ikke tjener som Lods for det slæbte Skib. Det er muligt, at jeg har overset Noget i Motiverne; men jeg har i alt Fald ikke fundet nogen Oplysning om, hvoreledes dette Forhold nu behandles. Jeg veed ikke, om Lovforslaget paa dette Punkt er affattet saaledes, som det er, af Hensyn til den Bestemmelse, som findes i Traktaten af 14 Marts 1857, som er paaberaabt i Kommissionens Betænkning, hvor det udtrykkelig